

**Aftocht.
Te voettocht.
Zoektocht.
Terugtocht...**

Ik trok mijn schoenen uit, mijn plastic gele laarzen schoenen uit, ik zette mijn haar af als een pruik, ontmantelde mijn schouders en mijn gitaar, de snaren legde ik over een stoel, de gitaar nam ik nog wel net mee.

Mijn ogen rolden naar binnen, alsof iemand daarbinnen het licht had uitgedaan: Mijn God, wat werd het in ene donker daaro in m'n hoofd. Ik zag geen hand voor ogen meer.

Ik knoopte mijn paarse strakke broek knoopje voor knoopje los: "Ptsss, ptsss", de knopen vlogen in het rond, zo hard subtiel opende ik het kruis van mijn scherpe paarse broek en trok hem uit.

Ik gooide hem op dezelfde stoel waar de snaren nu al bijna geheel in rottende kadavers waren veranderd. Eenzelfde lot zou ook mijn broek vergaan.

Nu was het de beurt aan mijn fancy overhemd. Ik had geen geduld meer en trok hem, nee scheurde hem eigenlijk van mijn lijf. Zo, dat was dat. Bijna alles uit. Alleen nog de onderbroek. Een witte met rode stippen.

Ik keek in de spiegel en irriteerde me aan het nog veel te vele haar dat op mijn lijf aanwezig was. Alles moest eraf, het was een hele klus: knippen, scheren tot aan mijn wenkbrauwen, maar het was de moeite van het schrapen waard.

Mijn huid overal rood en schraal van het schrapen en scheren zag er nu uit als een pasgeboren babylijfjeslijf. Goed. We zijn klaar voor de reis. Het is 1978 en mooi geweest. Ik ga naar huis, eindelijk naar huis. O, wat is het fijn om weer thuis te zijn.

De Eskimo klampte zich nog aan mij vast, wilde het niet hebben dat ik wegging. Voorgoed wegging. Ik sloeg haar hard met mijn gitaar op haar hoofd. Toen moet ze wel begrepen hebben hoe graag ik nu naar huis wilde. Ik trok mijn gele regenkleding aan; stapte de gangkast uit, de wereld buiten, in. Zo, dat was nog eens een overgang van binnen naar buiten.

Er hadden zich ondertussen allerlei schimmeltjes gevormd op mijn huid: rode, ronde, bloemvormige schimmel-bloem-motiefjes. Ik was daarbinnen aan het transformeren geraakt in een soort van schimmel-

bloem-paddenstoel. Niet dat ik dat nou zo erg zou hebben gevonden, maar ja. Eenmaal een schimmel- bloem- paddenstoel, altijd een schimmel-bloem-paddenstoel, dan is er echt geen weg meer terug, en zit je daar weer zo de rest van je leven aan vast en stel, want, of, dat het dan toch een keer gaat vervelen? Nee, dan toch liever naar huis, waar er thee is, koekjes en een moeder. Veel beter...

Eskimo kwam bloedend uit de gangkast gerold en naakt zoals altijd. Eigenlijk om in een laatste poging mij weer in die bedompte kast te krijgen, waar de ramen al een jaar gesloten waren en de gordijnen nooit meer geopend. Het was fijn daar, soort baarmoeder, maar eens in de zoveel tijd, zo een ieder zal weten, moet er gebaard worden. En dit is – was – zo'n moment.

Of de mens het nou wil of niet, hij kan nog zo lang toeven in de veilige havenlijke moederschoot, eens zal hij eruit moeten. Omdat het leven dat nu eenmaal eist van tijd tot tijd, dat er gebaard en geboren moet worden.

Gillend krijsend rent de mens dan naakt en besmeurd met het bloed en slijm van de oorsprong over de gierend waaiende ijsvlakte ook wel leven genoemd om zo snel mogelijk weer op zoek te gaan naar een volgend gat, een volgende ingang waar hij in kan kruipen; zich in kan nestelen en weer rustig dood kan gaan, voor even dan, in een pijnloze, tijdloze, seksloze staat en dan vurig hopen dat de weer een volgende geboorte nog even op zich laat wachten...

Mijn tijd zat er helaas of niet helaas op, hier in deze warme mufte gangkast en er restte mij nu dus niets anders te doen dan naar buiten te gaan, die ijsvlakte op; daar een tijd als aangeschoten wild rond te toeven om dan hopelijk uiteindelijk weer terug te mogen kunnen keren en in te dalen in een nieuwe thuiselijke schoot om dan weer te moeten wachten op een nieuwe zoveelste geboorte - hopelijk niet te direct volgend op de vorige.

Ik liep en liep en moest meteen een paar aanvallen van de werkelijkheid trotseren die nu hysterisch krijsend op mij af kwamen gestormd: treinkaartjes die nog gekocht hadden zouden moeten worden, koffies die afgerekend hadden moeten zijn, hotelkamers die nog niet betaald bleken en hijgden om inning.

Dus zat er echt niets anders op dan maar gewoon te voet naar huis te gaan. Ja, moet de werkelijkheid maar ook niet zo schier onmogelijk zijn.

En als er mensen zijn die dat raar vinden... dan behoren zij wel tot de gelukkige die een van de vele struisvogelprijzen in de wacht hebben weten te slepen.

Ik in iedergeval niet.

Zo, begon ik dus aan mijn blootvoetse tocht van om en nabij de zestig kilometer.

En natuurlijk kwam ik op een gegeven moment aan voor een groot verwarrend takkenwoud. Wie niet? Iedereen komt vroeg of laat voor zo'n bos te staan. Waar hij dan moet besluiten of hij daar dan doorheen wil of dat hij denkt: "Nou, laat nog maar even zitten!".

Maar ik had alles al laten zitten daar in Londen in die stad vol veelvraten, krokodillen, ratten, muizen en blauwe schimmelkazen, dus had ik überhaupt wel een keuze? Nee, dat bos moest ik in; door en door wilde ik tenminste thuiskomen.

Ik nam een hap lucht, zelfs twee of drie en zette mijn eerste passen voeten stevig, diep drukkend op de eerste meters bosgrond...

Nu ik mijn gele plastic laarzen niet meer had maar dus blootsvoets was, voelde ik de grond nu meer dan ooit, de sensatie onder mijn voeten leek wel op een trip.

Nooit geweten dat er stiekem zo'n diversiteit aan zintuigelijkheden onder je voetzolen verborgen zat.

Dat ze niet in plaats van je hersenen de zenuwen van je voetzolen in je hoofd zetten? Dat zou pas een trip geven. Op die hersenklomp valt rustig te stappen en dan toch mee verder te leven. Daar is ze rationeel genoeg voor. Zal in ieder geval heel wat minder prikkels opleveren dan met je blote voeten op de grond. Nou, geef mij maar voetzolen in mijn hoofd en stop die hersenen van mij maar gerust in mijn voeten.

"Tsjing, tsjing"

De naalden en takken van de bosgrond staken en prikten wederom sensatievol door me heen: godverdomme, wat was dit lekker!

- En natuurlijk verdwaalde ik.

Tweeëndertig, wie niet als ie tweeëndertig is. Daar kun je een klok op gelijk zetten. Het lijkt haast wel of "ze" speciaal daar ook de bossen voor hebben ontworpen om daar dan dus mensen van begin dertig in te kunnen laten verdwalen.

Ik weet het zeker, trouwens, dat *is* gewoon de functie van zo'n bos.

Maar ik liet het rustig gebeuren. Ik gaf me geheel over aan het gegeven en liet me met een gerust hart verdwalen.

En net, in medeas res, toen ik net lekker bezig was te verdwalen, greep een klein handje me van achteren bij de slip van m'n gele regenjas stevig beet...

Het was Gerald. De Popmuis. Hij was me blijkbaar achterna gerend. Wat een lef moet ie gehad hebben om zomaar uit zo'n succesvol nummer te stappen en me achterna te rennen. Tenminste, dat dacht ik, maar in plaats van enige consideratie met mijn zoektocht naar een nieuwe baarmoeder begon hij me toch een partij tegen me te schelden...

De Popmuis:

‘Vuile teringlijer! Waar dacht jij heen te gaan? Besef je niet dat je daar een hele pot met goud laat liggen? Je had toch zeker niet gedacht dat ik in dat kut-fiets-nummer van ons zou blijven zitten?’

In plaats van dat je eens wat nieuwe nummers schrijft en dan bedoel ik goede nummers en niet van die pre Pink Floyd shit, waarin er voor mij een *nieuwe* rol zal zijn weggelegd, zodat mijn leven ook weer kwalitatieve progressie zal gaan kennen.

Maar nee, meneer stopt ermee, gaat het bos in en slaat de derde straat rechtsaf richting huis om cactussen te gaan kweken. Nou van mij ben je nog voorlopig niet af. Jij bent mij nog minstens vierentwintig goede en dan bedoel ik hele goede songs verschuldigd!

Want wie zijn talent verwaarloost zal vroeg of laat de rekening daarvan gepresenteerd krijgen, jij was mijn belofte, ik heb jou gemaakt, ik eis nu een eerlijk aandeel in de winst.’

Wat kon ik anders doen dan toestemmen? Hij had een punt die Gerald. Dus kwamen we overeen dat hij mee mocht naar daar waar mijn nieuwe huis zou gaan zijn. Ik stemde toe, hij mocht bij mij komen wonen. Ik zou voortaan voor zijn levensonderhoud gaan zorgen, want eerlijk is eerlijk. Maar niet dat hij er vrolijk van werd:

De Popmuis:

‘Dat was je geraden ook, zak.’

Was zijn manier om zijn dankbaarheid te tonen.

De Popmuis:

'Ik euh.. spurt alvast vooruit, want ik heb ineens ontzettende honger gekregen en zin in heel veel kaas. Ik zal je moeder alvast verwittigen dat je eraan komt'.

Nou daar stond ik dan wederom in mijn eentje helemaal alleen in dat donkere verwarrende takkenbos. En nog steeds was de sensatie onder mijn voeten niet tot bedaren gekomen, het was werkelijk waar een godvergeten sensatie.

Ik besloot even uit te rusten en legde mij in het zachte gras...

De vogels boven mij zongen een vrij gewelddadig lied en ik raakte er een beetje door m'n stuk van, omdat ik altijd had gedacht dat natuur en dieren louter vreedzaam konden zijn maar bij deze zangrakers was dit op het moment dus duidelijk niet het geval.

Ik sloot mijn ogen en besloot mijn weg nu verder voort te zetten in mijn verbeelding.

... ik weet niet hoe lang ik daar heb gelegen maar ineens schoot ik overeind van een vreemd geluid dat ergens ver, ver weg vanuit het bos naar me toe gedwarreld kwam, ik was meteen klaarwakker...

Ik knoopte vlug mijn gele regenjas helemaal dicht want het was ondertussen zachtjes begonnen met regenen; pakte mijn snaarlose gitaar op en liep richting het geluid dat ik dacht te horen. Het leek trouwens, nu ik beter luisterde, veel op het zachtjes huilen van een baby baby.

Maar hoe dieper ik het woud in ging, hoe dichter de takken in elkaar leken te schuiven. Het woud werd ondoordringbaarder en ondoordringbaarder, steeds meer verdichtte het takkentapijt zich en op het laatst moest ik me zelfs met grof geweld een weg blijven banen door de takken; menig tak brak af en menig stuk struik trok ik uit de grond... tot ik tegen een boom opbotste, ik botste letterlijk tegen een boom aan, alsof ie daar op mij had staan wachten al die tijd, zo plotseling doemde hij in ene voor me op - ik had 'm echt niet gezien...

Ik keek omhoog in de kruin van de boom en besloot toen de boom in te klimmen en er zo mijn voordeel mee te doen. Het was een hoge boom,

dus dat zou me veel blikveld opleveren, zodra ik helemaal boven was en ik eindelijk kon zien waar ik was en waar ik naartoe aan het gaan was.

Want ondertussen was ik echt op z'n ouderwets klassiek verdwaald.

Niet dat ik dat erg vond, dat wist ik immers, dat ik hier zou gaan verdwalen, maar dat wil nog niet zeggen dat ik niet het recht blijf behouden om in dat verdwalen toch nog enige logica te blijven proberen ontdekken.

Ik klom dus de boom in...

Hoger en hoger ging ik omhoog langs zijn stam, er leek wel geen einde aan te komen, zo hoog was deze boom en eindelijk, eindelijk was ik dan ongeveer op het hoogste punt van de boom beland, en kon ik een blik werpen over dit immense woud...

Maar al dat ik zag waren bomen, bomen en nog meer bomen, nergens een horizon of pad die een sumiere hint gaf of van enig nut leek te zijn.

En omdat... verdomd... ik het geluid nu ook niet meer hoorde, wat ik wel enigzins vreemd vond omdat het zo kort hiervoor nog zo penetrant aanwezig was geweest, besloot ik om de nacht dan maar hier door te brengen, in deze boom.

Nu ik er toch was...

Ik sloot mijn ogen want ik wilde gaan slapen, maar ineens vroeg ik mij af ... of ik ze in de tussentijd überhaupt al wel een keer geopend had...

De verwarring bleef dus besloot ik maar gewoon dat ik mijn ogen nu sloot - en of dit ook echt zo was, liet ik, voor mijn gemoedsrust, nu maar even in het midden.

... verlang naar een nieuw nest waar ik mij definitief in kan gaan nestelen, waar ik kan verworden tot een ei, dat voor een laatste maal en dan ook echt voor een laatste maal uitgebroed zal gaan worden, in een laatste definitieve wedergeboorte, en dat ik dan eindelijk een definitieve vorm zal kunnen gaan aannemen en eindelijk rust zal kennen na deze definitieve uitbroedactie van deze of gene Goddelijke vogel...

O, laat zo'n vogel nu tot mij komen...

... als een rups blijf ik hier zitten wachten in deze boom, als lokaas voor de vogel die mij moet komen gaan uitbroeden. En als die vogel lang op zich laat wachten dan is 't ook goed, want als rups bestaat er ook de mogelijkheid, zij het pas na een lange tijd, tot verpoppen, tot vlinder dus...

Dan spin ik mij helemaal in en wacht en wacht tot ik zal ontpoppen, en dan als dit wonder zal zijn geschied, zal ik m'n nieuwe wedergeboortelijke vlinder vleugels uitslaan en naar huis, huis vliegen! Dan hoef ik zelfs niet meer te lopen of te wachten op die vogel, dan vlieg ik gewoon naar huis! Maar geduld, geduld, nog even wachten nog, eerst nog iets meer rups worden, want vergeet niet, daar is tijd voor nodig veel tijd...

... terwijl ik liggend in die boom, wachtend op het rups en transformeergebeuren... – ik ineens weer dat vreemde zingen hoorde!

Ik was meteen weer klaarwakker en herinnerde me weer, dat het dat geluid was geweest dat me hier in deze boom had doen belanden en dat het in eerste instantie überhaupt dat vreemde geluid was geweest dat me in beweging had gezet en me had doen laten zoeken naar, en me had laten verdwalen intenser dan ooit.

En nu was het er in ene weer, dat geluid, dat op een soort baby zingen leek! Ik hield het niet langer en opende nu toch maar mijn ogen, voor heel even dan, (als ik ze überhaupt al gesloten had), maar hoe dan ook het voelde toch als een soort openen: en toen zag ik haar!

Eindelijk de meisjes vrouw, die daar aan het zingen was.

Ze zong mooi, dat zeker, maar wat nog mooier was, was haar lichaam dat geheel onbedekt al haar schoonheden nu aan mij prijs gaf, aan mij de nu tegen wil en dank bespieder...

Haar lied doorkliefde mij, ging door mijn merg, en door mijn been, op zich toch een beetje vreemd, daar het toch echt een heel vreemd soort zingen betrof, het was een soort zachtjes baby zang gehuil, en aangezien ik doorgaans een hekel heb aan baby's in het algemeen en in het bijzonder aan hun gehuil, vond ik het uiterst curieus dat dit baby zanggehuil mij toch zo raakte...

Ze had een groot vuur aangelegd, want de avond had reeds haar intrede gedaan, dus het was donker, en om dit grote vuur danste en zong ze, midden in dit dichte immense woud.

Aan de ene kant vond ik het fijn om nu zo binnen afzienbare tijd potentieel gezelschap tegen het lijf te zullen gaan lopen, maar aan de andere kant was ik nog helemaal niet klaar met mijn rups gebeuren...
Shit dilemma...

Maar wie zegt niet dat ons nog een hele regen aan wedergeboorten te wachten staat? Bij tijd en wijlen in dit voor de rest zo verschrikkelijke leven?

En misschien, wie zegt niet dat ik reeds nu al vliegen kan?

Wie zegt überhaupt dat, dat niet zou kunnen? Ik wil naar haar toe, ik wil haar vangen, ze is mooi, ze is van mij...

En zo sprong ik, ik, sukkel, hoe kon ik nou vergeten dat op deze planeet de aarde de zwaartekracht natuurlijk wel nog gewoon van kracht is? Ik, de sukkel, viel natuurlijk als een baksteen naar beneden.

Ik sloot mijn ogen en viel omlaag, omlaag, ogen open, ogen dicht, het maakte geen verschil meer, wel weet ik nog dat ik voor even in een tunnel verkeerde, met op het einde veel licht, immens veel en prachtig licht.

Ik dacht nu is het met me gedaan, dit was het, bedankt voor alles, ik ga, ben weg, en kom nooit meer terug.

Terwijl het achter mij steeds donkerder werd, alsof er allemaal kleine mannetjes bezig waren met de lichten achter me uit te doen, werd het vóór mij steeds lichter. Het was een intens mooi licht daar op het einde van die tunnel waar ik naartoe omhoog aan het vallen was, terwijl ik logischerwijs eigenlijk omlaag zou moeten vallen. Misschien toch geen zwaarte kracht?

Het was zulk een prachtig licht dat zelfs de stemmen en geluiden in mijn hoofd voor heel even verstomden, dit kon niet anders dan de hemel zijn, of de planeet Venus...

Tijdens mijn val namen mijn ogen ineens een voorsprong op mijn lichaam, ze rolden uit mijn oogkassen en schoten voor me uit.

M'n ogen schoten recht naar voren als net afgevuurde lichtkogels en doorboorden al brandend twee gaten in het lichttapijt vóór me, op het einde van de tunnel.

Toen verdwenen ze achter dat lichtgordijn en lieten twee ontsierende zwarte gaten achter.

En dan waren het ook nog eens mijn ogen die dat prachtige lichttapijt nu zo ontsierde! Twee intens zwarte gaten staarde me nu grimmig aan op het einde, van de voor de rest zo prachtige tunnel.

... ik sloot mijn ogen, als ik die tenminste nog had, want ik kon die grimmige blik echt niet langer meer verdragen...

... ik ben een rups, nee, ik ben een schilder, nee, ik ben een popster, ik ben een kind, ik ben een baby, ik ben dood, ik leef, ik ben schilder, ik ben een popschilder, ik ben een ster, ik ben een ster, ik val niet, integendeel, ik vlieg omhoog richting heelal en zal daar verworden tot een ster aan de hemel.

Ik zal onsterfelijk worden als ster, ik zal de tijd een streek gaan leveren, door dwars door al die verwarrende tijdslagen heen te gaan breken. Als de mensen mij dan zien staan aan de hemel, en mij zo zien fonkelen en blikeren, dan is dat al weer ver verleden tijd, terwijl ik dan dus ondertussen al ruimschoots weer in de toekomst verkeer, staren de mensen beneden op deze aarde naar mijn verleden, alleen maar het verleden, ze kennen niet mijn heden, laat staan mijn toekomst. Maar een ster ben ik geworden, zal ik zijn voor eeuwig in de eeuwen der eeuwen. Ik ben een ster geworden...

Dat kon allemaal wel zo zijn, maar de zwaartekracht dacht daar ondertussen heel anders over. En een aantal takken die hard tegen mij aansloegen maakte mij dit nu ook meer dan duidelijk.

Mijn ogen rolden weer door die twee zwarte gaten, vanachter dat lichttapijt terug mijn kop in, en ik kon weer zien, echt zien bedoel ik dan. Mijn val werd gebroken door een stuk of wat takken en met een enorme smak knalde ik op de grond en was het in één keer gedaan met het vliegen en het gefantaseer. Wat ik nu voelde was de keiharde realiteit van een bosgrond die mij echt niet had zien aankomen en misschien daarom ook maar zo weinig meegaf.

Dat ik toen niet gestorven ben bij die klap, daar verbaas ik me nu nog steeds over. Maar ik was dus niet dood, ik leefde en hoe, dat kon ik voelen aan al mijn botten, die nu helemaal de weg kwijt leken te zijn in mijn lichaam.

Ik schudde mezelf stevig doorelkaar, in de hoop zo weer enige orde te kunnen aanbrengen in dat binnenste binnen van mij.

Ik kroop overeind en liep nu richting het vuur dat nog steeds brandde. Maar waar was zij nu in ene? Die schone deerne, die zojuist nog zo mooi gezongen en gedanst had?

Nou moet ze er niet in ene tussenuit knijpen, dat zou behoorlijk flauw van d'r zijn. Ik heb grote offers gebracht om haar te kunnen ontmoeten. Dingen moeten wel van twee kanten blijven komen, anders zijn we als mens behoorlijk verloren en daar weet ik veel van... in mij is het een voortdurend komen en gaan van mezelf. In mij blijft het maar een kinderpartijtje met eindeloze verstopper spelletjes en kiekeboe's. Gek word ik, worden wij, er soms van, maar bon, waar is de meisjes vrouw nou?

Ik keek om heen... maar geen mooi naakt meisjes vrouwen lijf meer. Verdomme! Ik pakte mijn snaarlose gitaar, ging bij het vuur zitten en speelde geen liedje. Ik had haar nu zo graag ontmoet willen hebben... Ze was weg, echt weg. Waarschijnlijk ontzettend geschrokken van mij, van mijn val, mijn klap. Zou ook schrikken als ik naakt zingend rond een vuur aan het dansen was en plotseling iemand uit een boom zou zien vallen. Zou me ook doodschrikken. Dus eigenlijk valt haar feitelijk niet zo veel te verwijten.

Ik wil naar huis, gewoon naar huis...

Sluit je ogen en ga naar huis. Reis verder zonder lopen, zonder vliegen, maar gewoon in je hoofd. Reis gewoon verder in je hoofd. Kijk in het vuur. Doe je ogen open en kijk in het vuur, dat helpt soms.

Het maakt niet uit of je, je ogen nu wel of niet opent, of dat je de tel even kwijt bent, dat je het even niet meer weet, net als een blinde die ook nooit weet of ie het licht nou aan of uit heeft gedaan.

Doe het nou maar gewoon en doe er je voordeel mee...

En zo deed ik: ik opende mijn ogen en keek in dat majestueuze vuur, in die levensvlammen, die kleuren, die zinderen, die warmte die ervan af spat.

Zo moet ook de dood eens zijn, een dood vlak voor een nieuwe geboorte.

Ik bleef maar staren en staren in dat Goddelijke vuur in de hoop zo een verbinding te forceren naar de voordeur van mijn moeders huis...

De deur ging open. Moeders armen spreidde zich als vleugels. Ik ging bij haar naar binnen, legde mij op de bank van mijn moeders onderkomen.

Alles geel. Ik dobberde in eindeloze lagen van tijd en thuisgevoelens.

Het was me gelukt, ik was eindelijk thuis, warm en veilig, ik had mijn oude huid afgeworpen naar omhoog de hemel in gesmeten waar het nu als een ster is blijven hangen.

En deze nieuwe huid, deze pasgeborene ligt nu thuis op de bank met zijn zachte rode schrale net verpoten, nieuwe, rups-, vlinder-, babyhuidje.

Ik sta op het punt opnieuw geboren te worden, ik ben thuis, en het is goed zo.